

# Szél

[\*Ветер\*](#)

E bánat tegnap éjjel újraéledt.

Szerettem én a cafatokra tépett,  
Szélkorbácsolta éjhomályt s szelid,  
Röptükben hamvadó csillagait,  
Melyek a nyirkos szeptemberi kertek  
Egén mint vakxi pillangók lebegtek,  
S a cigánybőrű, olajos folyó  
Hídján a lassú árra hajoló  
Asszonyt, ki vállkendőjét visszafogva  
Nézett a bajt hömpölygető habokra.

S úgy tetszett, tegnap éjjel újra élt,  
Mint egykoron, de – bár hozzám beszélt –  
Lágy L-eit nem lengte át a bánat,  
És szavait se boldogság, se vágyak  
Nem fűzték többé mondattá, melyet  
Halandó földiek megértenek.

Szavai égtek, mint a szélcibálta  
Mécsláng, s kihunytak, mert a gyöngye vállra  
Az öröklét magánya nehezült.  
Jött mellettem, de öröm-keserű  
Földünk színét nem érintette lába.  
S nem élt már, visszalépett a halálba.

A földi nép nevét sem ismeri.  
Betör szobámba a szeptemberi  
Szél –  
          zörgeti a zárat minden éjjel,  
Vagy a hajamba túr hideg kezével.

---

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)